

Ordførere med relativ Velvillie har hørt paa den foregaaende, lidt langstrakte, forhaabentlig dog ikke overflødige Udvikling, men efter gammel Erfaring forudsætter jeg ogsaa, at de ikke er blevet helt overbevist. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at den højtærede Minister vilde sige som saa: Ja, disse forskellige Kontrolregler i §§ 2—4 er sikkert udmærkede, og muligvis er ogsaa den i § 1 foreslaaede Ordning noget for omstændelig og for dyr i Forhold til, hvad der efter det oplyste vindes ved den, og i Forhold til de ikke store Ulemper, der har været ved den nugældende Ordning, men, vil maaske Ministeren sige, man kan jo dog ikke komme bort fra, og det vil sikkert den ærede foregaaende Ordfører ogsaa paastaa, at der kan og vil komme til at foreligge Tilfælde, hvor det kan risikeres, hvis man kun har Reglerne i §§ 2—4 og i øvrigt bevare den gældende Lov, som den nu er, at Personer næsten uden nogen Erhvervsevne kan komme ind i en Sygekasse, derefter betale Invalidepræmie et Aar og saa straks søge Invaliderente, en Invaliderente, som de efter den bestaaende Lovgivning ikke har Adgang til eller dog burde have Adgang til. Jeg indrømmer — det har jeg ogsaa gjort i min Pjece —, at det kan ske og vil ske, jeg tillægger det blot ikke nogen stor Betydning; fra det offentliges Synspunkt betragter jeg det egentlig nærmest som et Refusions-spørgsmaal, ikke af særlig Interesse, eftersom Loven praktisk talt mere er en Forsørgelses- end en Forsikringslov, for saa vidt angaar de kronisk syge. Men jeg indrømmer altsaa, at der vil komme til at foreligge Tilfælde, hvor en Person efter de gældende Sygekasse- og Invalideforsikringsregler ikke burde kunne faa Invaliderente. Hvis Ministeren eller andre stadig tillægger det større Vægt at søge at undgaa dette, har jeg i de allerseneste Dage under min System med dette Foredrag faaet en Idé, som indtil videre staar for min egen Regning, men som dog muligvis alligevel kunde være egnet til at skabe Enighed om en Ordning, som havde den dobbelte Fordel: paa den ene Side at forhindre, at Invaliderenten udbetales til Personer, som aldrig har haft Erhvervsevne af nogen Værdi, altsaa i første Række de dybere Aandssvage, som Kritikken begyndte med, havde som Udgangspunkt, og paa den anden Side at forhindre en Fordyrelse eller en Udvidelse af Administrationen; thi hvis man kan realisere denne Tanke, vil den overhovedet intet som helst koste. Denne Tanke gaar ud paa gennem en Lovændring at give Invalideretten Ret, altsaa ogsaa Pligt til, hvor den staar overfor

et Tilfælde, i hvilket det er givet, at den paa-gældende ved Optagelsen i Sygekassen ikke var arbejdsfør, har været uden væsentlig Erhvervsevne, da ved en Kendelse at afvise Sagen som Invalideforsikringen uvedkommende. Vedkommende maatte ganske vist saa have sin Præmie tilbagebetalt, men det vilde netop i disse Tilfælde kun dreje sig om et Aar, da Invaliderente utvivlsomt vilde være søgt, saa snart vedkommende efter Loven havde Ret til den; vedkommendes Stilling til Sygekassen vilde i øvrigt ikke blive ændret, vedkommende maatte kun fremtidig udgaa af Forsikringen. Det er egentlig den Ordning, som man fra Aandssvagevæsenets og fra Sparekommissionens Side, ja, endogsaa fra Undervisningsministeriets Side oprindeligt forlangte, at Retten skulde gennemføre rent administrativt, om jeg saa maa sige, efter den gældende Lov, men som Invalideretten hidtil har maattet afvise, netop fordi den mente, at en saadan Ordning krævede Lovhjemmel. Nu er der jo imidlertid Lejlighed til at indføre denne Lovhjemmel, hvis man mener, det kan praktiseres. Jeg vil i saa Henseende blot henvise til en Skrivelse fra Undervisningsministeriet til Indenrigsministeriet, der udtaler sig om den Pjece, jeg har skrevet; den er trykt som Bilag til 3die Betænkning af Sparekommissionen, og der staar der i Slutningen: „I Henhold til foranstaaende maa Ministeriet foretrække den herfra i Skrivelse af 23. Marts d. A. foreslaaede Ordning, medmindre den Fortolkning af Invalideforsikringsloven, som har givet Anledning til Forslaget, frafaldes, i hvilket Tilfælde der ikke fra Aandssvagevæsenets Side næres Ønske om Ændring i eller Tilføjelse til Invalideforsikringsloven.“ Det er altsaa den Vej, jeg vilde synes man maaske kunde gaa nu. Det vil ganske vist være en Ordning, der absolut ikke vil være egnet til at forhøje Invaliderettens Popularitet, det indrømmer jeg, men den vilde være meget let at haandtere, og den vilde overhovedet ingen Udgifter medføre, ingen som helst Udvidelse eller Fordyrelse af Administrationen kræve. Jeg henstiller derfor denne Tanke til Overvejelse for den højtærede Indenrigsminister saavel som for Udvalgets Medlemmer, idet jeg blot endnu en Gang vil tilføje, at den foreløbig staar for min egen Regning, og at den er af saa ny en Dato, at der er Mulighed for, at jeg ogsaa selv ved nærmere Diskussion om den vil frafalde den, navnlig hvis man ikke i øvrigt kan opnaa Enighed om at gaa den Vej. Thi man maa for det første huske, at den er ikke egnet til at gøre Invalide-